Зійшлись обоє на багнетах:
Старий-старий і молодий.
В одного: — сину, — з-під кашкета;
В другого: — батьку, одійди.
Зійшлись і стали на хвилину,
Схрестили погляди на мить;
Кашкет мовчить і жде на сина,
А син осикою тремтить.

На перекошені обличчя —
Не біль, не втома: дикий сказ...
— Хоч би вже швидше...
Хоч би швидше...
Хоч би ще раз...
І довго ждали б два багнети,
(В очах кривавий перелив),
Та хтось іззаду з кулемета
Обох скосив.
ВАПЛІТЕ, ч. 2, 1927, с. 36.